

Чудовището

от Петър Тушков

Пашкулът излетя от златисторозовата мъглявина и за момент се превърна в струна, изстреляна през половин астрономическа единица от лунни отломъци. Не докосна нито едно от неправилните сиви парчета в опашката на зелената планета. Просто пресече полето и забави скоростта си, а после припламна като падаща звезда в разредения океан на атмосферата. Известно време, сякаш се вслушваше в нещо, пашкулът се носи над безкрайния килим от огромни стари дървета, след което заобиколи едно обширно възвишение и акостира в подножието му. Слънцето се спускаше сред разцепените от преминаването му облаци, а в далечината отекваше гръм.

– Ако не внимаваш, някой път ще понижеш Земята
– каза вещицата на младежа, докато той се освобождаваше от пашкула и стъпваше неуверено на меката дъхава трева. Тревата вкопчи стръкчетата си в босите му пети и засмука соковете му, а той си пое дълбоко дъх и затвори очи. Вещицата се усмихна. – Радвам се да те видя.

– И аз, майко – отговори младежът.

Уморените му черти започваха да се изглаждат. Очите му се отвориха и засияха със старата присмехулна светлина, с която тя никога не успяваше да свикне. Беше неин син и го обичаше, разбира се, но острият му ненавистен поглед винаги я караше да се пита какво ли не ѝ казва, какво ли правеше сред звездите, в годините на отсъствие – годините, които се превръщаха във векове, които се сливаха в тревогата на очакването. Той обърна грейналия си поглед и ободрено кимна по посока на опашката от лунни отломки в небето:

– Още ли се питаш дали си струва да се разчистят? Мислех, че вече ти е омръзнало да ги гледаш.

– Реших, че миналото е минало, но не бива да се забравя – каза тя. – Така поне нещо ми напомня за него.

– Глупости, надяваш се да напомня на мен. Не биваше да идвам.

Той огледа любопитно момичето в изцапан гащеризон на механик, което бе приближило и сега наблюдаваше преценяващо пашкула и разголената механика на вътрешността му. Очите му се плъзнаха през малките ѝ гърди и стройните крака, обути в тежки обувки. Тя забеляза погледа му. После, без да каже дума, приклепна до пашкула, докосна живата твърда тъкан на корпуса му с цяла длан и огледа опитно шасито между подпорите.

– Дори не си го помисляй – обади се вещицата. – Не

ми трябва повече старогръцки трагедии. Запознай се със сестра си.

Момичето се изправи и му кимна, като бършеше ръка в гащеризона си.

– Защо си тук? – попита вещицата.

Сега бе негов ред да се усмихне.

– Дойдох да ви предупредя – каза той. – Пътувах дълго и пробудих чудовища, които научиха всичко за мен. Тръгнали са насам.

Щурците не спираха безкрайната си песен в прохладния нощен въздух. Клоните на дърветата помръдваха леко, а листата им шумоляха, както бяха шумолели през последните десет хиляди години – мърморещо, недоволно, еднообразно като обезумялата песен на щурците.

Вещицата се взираше в играещите пламъци на огъня и от време на време въздъхваше, след което разбъркваше къкрещото котле над огнището. Младежът я наблюдаваше мълчаливо.

Момичето беше останало при пашкула заедно с рогатите си помощници и странните им лица на елени. В момента разглобяваха двигателя под светлината на две дъгови лампи.

Вятърът свиреше в комина едва доловимо, карайки пламъците в огнището да се протягат разпалено около

почернелия метал на котлето. Вещицата разбърка още веднъж храната и се обърна към младежа:

– Измина време. Спомняш ли си всичко?

Той не отговори веднага. Вместо това отново затвори очи, сякаш пътуваше между звездите по-бързо от мисълта, и челото му се помрачи.

– Да – отвърна след няколко секунди. – Спомням си всичко. Но не съм дошъл заради стореното. Не очаквай от мен да се извиня.

– Няма как да му се извиниш.

– Така е, но зная, че по свой собствен начин го обичаше. Аз също го обичах. Беше мой баща. Сама го каза. Миналото е минало. Трябваше да го унищожа. И не го направих, за да заема мястото му, нали? Тръгнах си!

Двамата останаха смълчани в продължение на дълги минути. Вятърът виеше в огнището, а котлето къкреше търпеливо. Сетне младежът трепна и се обърна към вратата, където кой знае от колко време стоеше момичето и ги наблюдаваше. Помощниците ѝ не се виждаха, но гласовете им долитаха пръхтящо и бърборещо, докато работеха.

– Иска да знае какво си направил с двигателя – каза вещицата. – Досега не е виждала захранване с такъв капацитет. – Вещицата като че ли се вслуша във вятъра, след което добави: – Пита кой е преправил навигационната

система и защо са ти оръжия, които могат да умъртвят Земята само с дъха си. – Тя се усмихна безрадостно.

И младежът се усмихваше.

– Двигателят беше първото, което откраднах от тях – обясни той на момичето. – Оръжията са за самозащита. Галактиката е опасно място. И те уверявам, че из нея има далеч по-смъртоносни неща от тях. Само трябва да знаеш как да си ги поискаш.

Устните на момичето потрепнаха. После тя изсумтя и се върна обратно при пашкула, а младежът, без да престава да се усмихва, се обърна отново към майка си.

– Чудовищата – каза вещицата. – Разкажи ми за тях.

– Живеят далеч от хората – отговори той. – На няколко пъти до тях са достигали колонисти, но никоой не е оцелявал. Квадрантът е пуст. Звездите там не греят от милион години. Изсмукали са и последната топлина от тях.

– Какво искат от нас?

– Същото. Топлината ни. Искат да погълнат живота в теб, в мен, в нея, от всяко същество на тази планета. След това отново ще заспят. Докато не ги събуди друг невнимателен пътник.

– Как успя да им избягаш?

– А! – каза той и този път усмивката му вече бе

щастлива, като на пакостливо хлапе, което разказва приключенията си на някой, от когото няма причини да се страхува. – Наложил се да извикам на помощ всичко, на което си ме учила. Убих мнозина. Продължи с дни. През цялото време бягах и откъдето минех, оставях след себе си разкъсано пространство и време. Ще им трябват месеци, докато налучкат правилния път.

– Но все някога ще те проследят дотук?

– Да. И щяха да се появят изневиделица, дори да не бях дошъл. Пребродиха ума ми. За откраднатото от тях заплатих със себе си. Знаят, че откъдето идвам, има още много за взимане, че сме малобройни. А после ще посетят хората. Тук съм, колкото за да ви помогна, толкова и за да поискам помощта ти. Прекалено силни са. Трябва да намерим начин да избегнем сблъсъка с тях.

Тя разбърка още веднъж котлето и го свали от огъня. Очите му се впиха изгладняло в храната. Докато ядеше лакомо от дървената паница, вещицата мислеше.

– Предлагаш да се опитаме да ги подкупим? – попита най-накрая тя, докато той заситено оставяше паницата до краката си и се протягаше. Навън бе започнало да ръми и рогатите помощници на момичето блееха един през друг, докато забързано завиваха пашкула с едно платнище и гасяха дъговите лампи. – Да им дадем още знания?

– Не съм сигурен дали това би ги спряло.

Единственият начин е да направим същото като тях. Да унищожим авангарда им. Да ги убедим, че не съществуваме. Или че предпочитат да забравят за нас.

– Помъдрял си – кимна одобрително тя, като поемаше лицето и похлупваше остатъците от храната за по-късно. Момичето бе влязло и сега събличаше мокрия гащеризон и изуваше тежките си обувки. – Променил си се – продължи вещицата. – Струва ми се, че не те познавам. Мислех, че ако някога все пак се върнеш, ще бъдеш само за да ми отнемеш всичко, което ми е останало.

– Известно време идеята ме блазнеше – отвърна той, без да откъсва очи от гъвкавото голо тяло на момичето. Девојката просна гащеризона на една почерняла греда и изсипа в дланта си малко прах от някаква бутилка, след което започна да разтрива ръцете си една в друга.

– Но дори в най-безумните си надежди – продължи умислено вещицата – не си бях представяла, че един ден ще се появиш, защото се страхуваш.

Думите ѝ го накараха рязко да се обърне към нея.

– Не се страхувам от никого! – произнесе тихо.

Вещицата се усмихваше.

Лекият дъх на девојката издуха сребрилата прах от повдигнатата ѝ длан и обгърна лицето му само частица от секундата преди да е осъзнал, че момичето е до него.

Вятърът премаза пламъците върху въглените и

изсмука въздуха от комина, карайки огъня да изгасне като отсечен с нож.

Кой си ти?...

Студената утринна роса мокреше основата на жертвеника. В единия му край бе оставена отрязаната глава на младежа – с отпуснат, надебелял език и обърнати очи, а в другия вещицата ровеше из вътрешностите на тялото му.

Откъде идваш?

Надигна черния му дроб с две ръце и го помириса. Имаше мирис на пролет, на стомана, на твърди слънчеви лъчи, прорязващи плътта ти в космоса.

Защо си дошъл?

Остави черния дроб до тялото на сина си, а от очите ѝ се стичаха сълзи. Момичето и помощниците му тъкмо отвиваха пашкула изпод платницето и отново се канеха да започнат работа по него.

Кой...

Наистина си силна. Синът ти беше прав.

Кажми ми кой си!

Един от многото... И ще забравим за теб, ако ни дадеш хората.

Не мога да ви дам хората!

Странно. И защо?

Нищо не се беше променило. Всичко си оставаше постарому, но този път знаеше, че си е отишъл завинаги.

Знаеше и къде да приложи точно определен натиск, за да освободи отровата от него. Окървавеният ѝ палец, с окървавен, черен, закривен груб нокът потъна сред вътрешностите му и *преряза* пъпната връв. Внезапният писък накара въздуха да потрепери, листата на дърветата да се преобърнат, а от ударната вълна дрехите на вещицата, момичето и странните ѝ помощници да залепнат за телата им... след което Земята изпадна и започна да се отдалечава. След нея изпаднаха и лунните отломки, които гравитацията и центробежните сили отново бяха започнали да превръщат в огромен водовъртеж. След нея изпадна и слънцето – превърна се в лъскаво топче.

23 март 2010 год.

Разказът ползва условията на договора
[Криейтив Комънс, Признание 2.5 България.](#)